

Arrest

nr. 228 416 van 4 november 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. LAKHAL
Van Benedenlaan 15
2800 MECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 2 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 6 mei 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 juni 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. LAKHAL, die verschijnt voor verzoeker en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 april 2019 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer / mevrouw :
naam en voornaam: A., M.
geboortedatum: [...]1984
geboorteplaats: M.
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen[^], tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

() 2° in volgende gevallen :

[] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven verblijfstitel, die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 1, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven tijdelijke verblijfsinstemming die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die houder is van een door één der Lidstaten afgegeven visum lang verblijf die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 21, § 2bis, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[] de vreemdeling die langer in het Rijk verblijft dan de duur van het kort verblijf gemachtigd in toepassing van het internationaal akkoord of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

() 6° wanneer hij niet beschikt over voldoende middelen van bestaan, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde

Staat, waar zijn toelating is gewaarborgd, en niet in staat is deze middelen wettelijk te verwerven;

() 7° wanneer hij aangetast is door een der ziekten of gebreken opgesomd in de bijlage bij deze wet;

() 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in

het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

() 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner hem niet automatisch recht op verblijf.

Ook de intentie om te huwen of om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later

tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingsbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel toe als volgt:

"2.1. Schending van beginselen van behoorlijk bestuur

Aangezien verzoeker de bestreden beslissing betwist wegens de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur. Dat meer bepaald en in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, dat ieder bestuur in acht moet nemen, werd geschonden. Dat het bestuur zijn beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid. De overheid moet zijn beslissing zorgvuldig voorbereiden en nemen: correcte behandeling van de burger, zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen, procedure goed volgen en deugdelijke besluitvorming. Dat de beslissing niet stoelt op correcte feitenvinding. Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt³, Dat dit in casu niet het geval is geweest. Dat verzoeker en zijn vriendin sedert december 2018 een relatie onderhouden. Dat beide partijen de intentie hebben om samen geen gezin te vormen. Zij waren er echter niet uit of ze voor het huwelijk zouden kiezen dan wel voor een wettelijk samenwonen. Dat verzoeker, samen met zijn vriendin zich aldus naar de ambtenaar van de burgerlijke stand van Mechelen hebben begeven om te informeren betreffende procedure tot het aangaan van een wettelijke samenwoning of het huwelijk. Dat de ambtenaar hen beide procedures heeft uitgelegd maar heeft dan onmiddellijk melding gemaakt van het illegaal verblijf van verzoeker aan de dienst Vreemdelingenzaken te Brussel. Dat op 01.04.2019 verzoeker dan is ingetrokken bij zijn vriendin⁴. Zij hadden intussen ook een afspraak gemaakt voor 29.05.jl. om de verklaring van wettelijke samenwoning te gaan afleggen. Dat het bevel om het grondgebied te verlaten er dan ook als donderslag bij heldere hemel kwam. Dat partijen intussen een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Mechelen. Deze heeft geweigerd om een ontvangstbewijs van deze verklaring af te leveren. Dat de raadsman van verzoeker per aangetekend schrijven om deze verklaring verzoekt."

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) is eveneens relevant en komt aan bod bij de bespreking van het tweede middel.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;"

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Verzoeker stelt dat de gemachtigde zijn beslissing niet op zorgvuldige wijze heeft voorbereid, waarbij een zorgvuldig onderzoek naar de feiten en belangen moet gebeuren, de procedure goed moet gevolgd worden en een deugdelijke besluitvorming moet plaatsvinden. Hij stelt dat de beslissing niet stoelt op een correcte feitenvinding en er geen zorgvuldige besluitvorming heeft plaatsgehad. Verder herhaalt hij dat het bestuur een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval moet doen.

Verzoeker legt uit dat hij en zijn vriendin een relatie hebben sedert december 2018 en dat zij eerst twijfelden tussen een huwelijk of een wettelijke samenwoning en zich daarom begeven hebben naar de ambtenaar van de burgerlijke stand om zich hierover te informeren. De ambtenaar heeft hen beide procedures uitgelegd maar heeft eveneens melding gemaakt van het illegaal verblijf van verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker stelt op 1 april 2019 te zijn ingetrokken bij zijn vriendin. Op 29 mei 2019 hadden zij een afspraak gemaakt voor een verklaring van wettelijke samenwoning. Het bevel kwam dan ook geheel onverwachts. Verzoeker en zijn partner hebben intussen ook die verklaring afgelegd, doch de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft geweigerd om een ontvangstbewijs te geven. De raadsman van verzoeker heeft per aangetekend schrijven om dit ontvangstbewijs verzocht. Verzoeker verwijst hierbij naar stuk 3, zoals gevoegd bij zijn verzoekschrift. Dit stuk betreft een schrijven van 3 juni 2019 van zijn raadsman aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Mechelen waarin erop wordt gewezen dat verzoeker en zijn partner zich op 29 mei 2019 zijn gaan aanmelden om een verklaring van wettelijke samenwoning te doen, dat zij daarbij de volgens hen vereiste documenten hebben overhandigd en dat bijgevolg een ontvangstbewijs van die verklaring van wettelijke samenwoning had moeten afgegeven worden, wat hij zou geweigerd hebben. De ambtenaar van de burgerlijk stand wordt gevraagd alsnog dit bewijs af te geven.

De Raad volgt verzoeker dat de gemachtigde zijn beslissing op een correcte feitenvinding moet stoelen en op zorgvuldige wijze tot zijn besluit moet komen. Echter, bijna alle elementen waarnaar verzoeker in dit eerste middel verwijst, dateren van na het nemen van de bestreden beslissing van 2 april 2019. De Raad is er echter toe gehouden zich voor zijn wettigheidscontrole te plaatsen op dat ogenblik (bevoegdheid ex tunc). Op het ogenblik van de beslissing lag het schrijven van de raadsman aan de ambtenaar van de burgerlijke stand van 3 juni 2019 niet voor. Ook de verklaring van wettelijke samenwoning dateert volgens verzoeker van 29 mei 2019, hetgeen dateert van na de bestreden beslissing. Ook al zou de weigering van de afgifte van een ontvangstbewijs door de ambtenaar van de burgerlijke stand voor kritiek vatbaar kunnen zijn, dan nog ligt thans niet die beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand voor, waarvoor de Raad overigens onbevoegd is, maar wel het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 april 2019. Bij het nemen van dit bevel heeft de gemachtigde wel rekening gehouden met de gegevens die hem bekend waren, zoals onder meer het voorgenomen huwelijk dat blijkt uit de “meldingsfiche voorgenomen, uitgesteld of geweigerd schijnhuwelijk/wettelijke samenwoning” van 9 maart 2019 waaruit blijkt dat verzoeker en zijn partner zich hebben aangeboden om informatie in te winnen op 5 maart 2019. Dit stuk bevindt zich inderdaad in het administratief dossier. De gemachtigde heeft hieromtrent gemotiveerd dat het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en de intentie heeft om te huwen of om wettelijk samen te wonen geen automatisch recht op verblijf geeft. Verder gaat de gemachtigde ook in op de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM.

De Raad meent dan ook dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing geen rekening kon houden met het feit dat de ambtenaar van de burgerlijke stand, al dan niet ten onrechte, heeft geweigerd een ontvangstbewijs van de verklaring van wettelijke samenwoning af te geven, die hoe dan ook ten vroegste op 29 mei 2019 had kunnen afgegeven worden. Verzoeker verklaart immers zelf dat hij dan pas een afspraak had voor de verklaring van wettelijke samenwoning.

Waar verzoeker erop wijst dat hij sedert 1 april 2019 met zijn partner op hetzelfde adres woont en hiervoor verwijst naar het huurcontract en een attest van de verhuurder van de huurwoning van zijn partner, waarin de verhuurder attesteert dat verzoeker inderdaad sedert 1 april 2019 verblijft bij zijn partner, kan de Raad enkel vaststellen dat de gemachtigde de feitelijke samenwoning uitdrukkelijk heeft erkend in de bestreden beslissing en dus de zorgvuldigheid heeft gehad hiermee rekening te houden.

Het betoog van verzoeker kan geen aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“2.2. Schending art. 8 EVRM Dat de bestreden beslissing wel degelijk een schending uitmaakt van art. 8 EVRM. Dat de bestreden beslissing geen rekening houdt / belangenafweging doet van het gezinsleven als van het privé-leven. Dat wat het gezinsleven betreft bestaat de intentie er in van partijen om een duurzame relatie op te bouwen en ook kinderen te krijgen. Dat partijen thans ook bezig zijn met pogingen om kinderen te krijgen. De vriendin van verzoekster bijna 39 jaar wordt en de kans om kinderen te krijgen steeds meer verkleinen. Het hoeft geen betoog, en dat is ook wetenschappelijk bewezen, dat vrouwen van 35 jaar de vruchtbaarheid heel fors daalt (ongeveer 50% kans ten opzichte van een vrouw in haar twintiger jaren) en op 40 jaar zijn de kansen om zwanger te worden enorm gezakt (ongeveer 10% kans. De biologische klok tikt en nadert op z'n einde voor de vriendin van verzoeker en ook voor hem Dat dit een zeer ernstig te herstellen nadeel is wanneer verzoeker thans het grondgebied zou moeten verlaten. Een wettelijk samenwonen starten vanuit het buitenland neemt heel wat maanden in beslag. De periode voor het bekomen van een visum gezinshereniging hier niet in aanmerking genomen (tot 9 maanden). Dit is kostbare tijd om op natuurlijke wijze kinderen te krijgen. Dat er verder ook niet wordt gekeken naar het privéleven van verzoeker. Verzoeker woont reeds geruime tijd in België. Hij heeft hier broers en zussen wonen. Ook zijn vriendenkring en kennissen zijn woonachtig in België. In Marokko is verzoeker sedert zijn vertrek niet meer teruggekeerd. Hij heeft er dan ook geen banden mee. Dat ook hiermee rekening moet worden gehouden. De bestreden beslissing heeft dit echter niet gedaan. Dat de Belgische Staat in casu er geen enkel belang bij heeft bij de verwijdering van verzoek van het Belgisch grondgebied, minstens is de afweging niet gebeurd. Dat de motieven, die ten grondslag lagen aan de getroffen beslissing, niet kunnen worden bijgetreden.”

Verzoeker stelt dat de beslissing geen rekening houdt met, of geen belangenafweging maakt van zijn gezinsleven en privéleven. Hij wijst op zijn intentie om met zijn partner een duurzame relatie op te bouwen en kinderen te krijgen. Verzoeker wijst erop dat hij met zijn partner tracht kinderen te krijgen en dat dit niet evident is nu zijn partner bijna 39 jaar wordt. Bijgevolg is dit voor verzoeker een heel ernstig nadeel indien hij nu het grondgebied zou moeten verlaten en een wettelijke samenwoning zou moeten starten vanuit het buitenland. Die procedure neemt heel wat maanden in beslag. Hij stelt dat de gemachtigde de periode voor het bekomen van een visum gezinshereniging niet in aanmerking heeft genomen, zijnde 9 maanden hetgeen kostbare tijd is om op natuurlijke wijze kinderen te krijgen. Verder meent verzoeker dat ook geen rekening is gehouden met zijn privéleven. Hij stipt aan al geruime tijd in België te wonen en hier broers en zussen te hebben. Ook zijn vrienden en kennissen zouden in België wonen. Nu verzoeker sedert zijn vertrek niet meer naar Marokko is teruggekeerd, zou hij er geen banden hebben. De gemachtigde had hiermee rekening moeten houden, hetgeen niet blijkt uit de bestreden beslissing. Verzoeker wijst er tot slot nog op dat de gemachtigde geen belang heeft bij de verwijdering van verzoeker van het Belgisch grondgebied, minstens is volgens hem geen afweging gebeurd.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

‘1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.’

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt

zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt weliswaar in eerste instantie het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van artikel 8 van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Wat betreft het privéleven, stelt het EHRM dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, Pretty t. Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, Uner t. Nederland, nr. 46410/99, § 59).

Verzoeker verwijst wat betreft zijn privéleven naar een langdurig verblijf in België, naar broers en zussen, een vriendenkring en kennissen die in België wonen. Wat betreft het ruim verblijf in België, stelt de Raad vast dat verzoeker inderdaad reeds in 2009 met een visum kort verblijf naar België is gekomen. Echter, er blijkt op geen enkele wijze uit het administratief dossier dat de gemachtigde gegevens had met betrekking tot verzoekers privéleven waardoor kan aangenomen worden dat er banden met de gemeenschap in zijn illegaal verblijf zijn ontstaan die dermate intens zijn dat die deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat er sprake kan zijn van een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zoals verweerder in de nota terecht stelt, ligt geen begin van bewijs voor van sociale contacten met vrienden en kennissen en hoe intens deze zijn. Verzoeker verwijst naar broers en zussen. Contacten met broers en zussen zouden inderdaad in theorie eventueel onder privéleven

kunnen vallen, bijvoorbeeld als de banden niet sterk genoeg zijn om een afhankelijkheid aan te tonen zodat die contacten niet onder een beschermingswaardig familieleven kunnen vallen maar wel blijkt dat hechte sociale banden met broers en zussen worden onderhouden. Echter, er blijkt uit het administratief dossier niet dat verzoeker broers en zussen in België heeft. Mocht dit wel zo zijn, dan was dit niet gekend bij de gemachtigde voor het nemen van de beslissing. Er blijkt enkel dat verzoeker in 2009 een neef had die zich garant heeft gesteld in het kader van het visum kort verblijf. Verzoeker gaat evenwel niet in op zijn neef. Bijgevolg volgt de Raad het standpunt van verweerder in de nota dat in casu geen beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is aangetoond, dermate dat er ook geen belangenafweging in het licht van het privéleven diende te gebeuren.

Wat betreft het beschermingswaardig gezinsleven met zijn partner, blijkt dat dit niet ter discussie staat, noch in de bestreden beslissing, noch in de nota. De Raad neemt dan ook het beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner aan.

De Raad stelt vast dat, anders dan wat verzoeker voorhoudt, de gemachtigde wel is overgegaan tot een belangenafweging waarbij de gemachtigde de gegevens heeft betrokken die hem bekend waren op het ogenblik van het nemen van de beslissing. Verzoeker zijn betoog dat het moeilijk kan zijn voor zijn partner - die bijna 39 jaar was op het ogenblik van de beslissing - om natuurlijk zwanger te worden en dat het bijgevolg minder evident is voor verzoeker om een procedure gezinshereniging te beginnen vanuit het buitenland gezien de termijn nodig voor een dergelijke procedure, is niet geheel onaannemelijk, maar het gegeven van de kinderwens lag wederom niet voor toen de gemachtigde de beslissing nam. Bijgevolg kan de gemachtigde niet worden kwalijk genomen dat dit voor hem ongekende element van de kinderwens niet in de belangenafweging is betrokken. Ten overvloede blijkt dat verzoeker ook geen schending aanvoert van het hoorrecht. Eveneens ten overvloede stelt de Raad vast dat de partner van verzoeker wel de Belgische nationaliteit heeft, maar van Marokkaanse origine is. Er blijkt dan ook niet waarom zij verzoeker, van Marokkaanse nationaliteit, niet gedurende de procedure eventueel kan vervoegen in Marokko.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend negentien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES